

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Nc/3/2022
Identifikačné číslo spisu: 1119225976
Dátum vydania rozhodnutia: 29.06.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1119225976.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní o výkon rozhodnutia vo veci maloletého dieťaťa D. P., narodenej XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpenej kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom Vázovova 7/A, Bratislava, dieťa rodičov matky/povinnej Mgr. T. H., rod. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q.Í. XX, P., aktuálne bytom Y. L. XX, P., zastúpenej JUDr. Andrejom Garom, advokátom, so sídlom Štefánikova 14, Bratislava a otca/oprávneného Mgr. S. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Š. L. X, O., aktuálne bytom Q. XX, P., zastúpeného Mgr. Gabrielou Novákovou, advokátkou, so sídlom A. H. Škultétyho 5, Veľký Krtíš, o návrhu otca na nariadenie výkonu súdneho rozhodnutia, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 39Em/1/2020, o námietke zaujatosti vznesenej oprávneným voči sudcom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 18CoE/81/2022, takto

rozhodol:

Sudcovia Krajského súdu v Bratislave JUDr. Boris Tóth a JUDr. Paulína Pacherová nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 18CoE/81/2022.

Odôvodnenie

1. Oprávnený súčasne s podaním odvolania proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III č. k. 39Em/1/2020-637 zo 6. apríla 2022 uplatnil zároveň námietku zaujatosti voči sudcom Krajského súdu v Bratislave JUDr. Borisovi Tóthovi, JUDr. Paulíne Pacherovej a Mgr. Patricii Železníkovej.

2. Dôvodom pre pochybnosť o nezaujatosti JUDr. Borisa Tótha boli podľa oprávneného spory, ktoré mal v minulosti s JUDr. Borisom Tóthom, ako predsedom Krajského súdu v Bratislave, ktoré súviseli s prácou oprávneného, ako novinára na kauze spojenjej s vymáhaním dubióznych pohľadávok voči skrachovanej Družstevnej zdravotnej poisťovni Perspektíva. Poukázal na to, že podľa jeho názoru JUDr. Boris Tóth mal sám oznámiť svoju zaujatosť už v prvom odvolacom konaní, na čo ho oprávnený upozornil e-mailom z 5. februára 2022. Oprávnený tiež vyslovil presvedčenie, že aj JUDr. Paulína Pacherová, predsedníčka odvolacieho senátu, sa mala vylúčiť z konania v tejto veci, a to pre priateľský vzťah s rodinou sudkyne JUDr. Gabriely Sobolovskej, pretože aj JUDr. Paulína Pacherová musela intenzívne vnímať kauzu DZP Perspektíva a nepríjemnosť práce oprávneného pre rodinu sudkyne Sobolovskej, keďže v kauze Družstevnej zdravotnej poisťovne Perspektíva sa angažoval exekútorský

úrad JUDr. Borisa Sobolovského (ktorý bol blízkou osobou JUDr. Gabriely Sobolovskej), pričom neskoršie vládne materiály uvádzali, že Boris Sobolovský neoprávnene exekvoval Všeobecnú zdravotnú poisťovňu. Oprávnený uviedol, že v uvedených konaniach rozhodoval aj vtedajší sudca Okresného súdu Bratislava III JUDr. Boris Tóth, ktorého oslovil ako respondenta a ktorý čelil ostrej kritike, ktorú oprávnený (ako novinár) aktívne prezentoval. JUDr. Paulína Pacherová v čase aktuálnosti kontroverzných exekúcií, teda v roku 1999, pôsobila na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky, kde bola podriadenou JUDr. Gabriely Sobolovskej. V rokoch 2000 až 2015 bola JUDr. Paulína Pacherová sudkyňou Okresného súdu Bratislava II, pričom JUDr. Gabriela Sobolovská bola sudkyňou Okresného súdu Bratislava II v rokoch 1993 až 1997, od 1. októbra 2002 do 5. októbra 2006 pôsobila vo funkcii predsedníčky Okresného súdu Bratislava II, následne opäť ako sudkyňa Okresného súdu Bratislava II, čiže tieto sudkyne sa dobre poznajú a oprávnený vyjadril presvedčenie, že v dobrom vzťahu môžu byť aj rodiny uvedených sudkýň.

3. Oprávnený vyjadril vážnu pochybnosť o nestrannosti a nezaujatosti sudcov JUDr. Borisa Tótha a JUDr. Paulíny Pacherovej, aj keď v osobnej rovine voči týmto sudcom nič nemá a vždy si robil len svoju prácu. Z dôvodov uvádzaných oprávneným vyplývajú absolútne arbitrárne a neudržateľné vyjadrenia senátu Krajského súdu v Bratislave priamo voči jeho osobe ako rodičovi maloletej, pričom senát krajského súdu akceptoval minimálnu zisťovaciu činnosť Okresného súdu Bratislava III a svoj názor postavil len na zhľuku popisov pravdivých a nepravdivých tvrdení účastníkov konania bez ich rozlišovania a posudzovania ich závažnosti.

4. Oprávnený zároveň preventívne žiadal o vylúčenie sudkyne Krajského súdu v Bratislave Mgr. Patricie Železníkovej a senátov, v ktorých pôsobí, a to z dôvodu, že uvedená sudkyňa bola a možno stále je partnerkou bývalého zamestnanca Slovenskej televízie, ktorý proti oprávnenému v minulosti vypovedal na polícii nepravdivé skutočnosti, ktoré navodili voči oprávnenému trestné stíhanie, ktoré bolo neskôr zastavené.

5. K okolnostiam uvádzaným oprávneným v uplatnenej námietke zaujatosti sa vyjadrili namietaní sudcovia. JUDr. Boris Tóth uviedol, že oprávneného nepozná. Nevylučuje skutočnosť, že ako novinár s ním oprávnený mohol viesť rozhovor na tému vymáhania pohľadávok voči Družstevnej zdravotnej poisťovni Perspektíva, na takýto rozhovor si však nespomína. Necíti sa byť voči jeho osobe zaujatý; rovnako ani voči ostatným osobám zúčastneným na tomto konaní.

6. JUDr. Paulína Pacherová vo vyjadrení k námietke zaujatosti oprávneného uviedla, že oprávneného nepozná, nie je v žiadnom vzťahu voči jeho osobe ani voči jeho pracovnej činnosti. Skutočnosti, ktoré namieta oprávnený, podľa jej názoru nespĺňajú náležitosti námietky zaujatosti podľa § 52 a 53 Civilného sporového poriadku. Zdôraznila, že nemá poznatky o novinárskej ani redakčnej práci oprávneného a jeho subjektívne vyjadrenie, že mohla voči nemu nadobudnúť nepriaznivý postoj v súvislosti s jeho prácou novinára ohľadne exekúcií skrachovanej Družstevnej zdravotnej poisťovne Perspektíva, nemá žiaden racionálny základ. Identicky to platí aj o vyjadrení, že tento postoj k nemu mohla nadobudnúť pre priateľský vzťah s rodinou sudkyne JUDr. Gabriely Sobolovskej. Vo veci sa necíti byť zaujatá.

7. Sudkyňa Krajského súdu v Bratislave Mgr. Patrícia Železníková sa k námietke zaujatosti nevyjadrila, nakoľko nie je sudkyňou rozhodujúcou vo veciach výkonu rozhodnutia a túto agendu v minulosti nevybavovala a ani v súčasnosti nevybavuje.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd nadriadený Krajskému súdu v Bratislave (§ 54 ods. 2 Civilného sporového poriadku), posudzoval opodstatnenosť tvrdenej možnosti vzniku pochybností o nezaujatosti namietaných sudcov Krajského súdu v Bratislave JUDr. Borisa Tótha a JUDr. Paulíny Pacherovej z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí.

9. Podľa § 49 ods. 1 Civilného sporového poriadku sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na

konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

10. Právo každého na nezávislý a nestranný súd, zakotvené v článku 36 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. V náleze sp. zn. II. ÚS 71/97) Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadržal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutia vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti pre uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ súd má právomoc o takomto práve rozhodnúť.“

11. Ak je právo na nestranný súd vážne ohrozené z dôvodu nedostatočných záruk nezaujatého konania zo strany sudcu, na predchádzanie a zabránenie možného nespravodlivého rozhodnutia slúži inštitút vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodnutia sporu. Je potrebné si uvedomiť, že ide o prostriedok ultima ratio, nakoľko tento inštitút v podstate zasahuje do ústavne garantovaného práva na zákonného sudcu, a preto je v každom konkrétnom prípade potrebné k otázke možného vylúčenia (zákonného) sudcu z prejednávania sporu pre zaujatosť pristupovať so všetkou opatrnosťou a dôkladnosťou a starostlivo zvážiť, či skutočne existujú dôvody, ktoré sudcovi celkom zjavne bránia spor prejednať a rozhodnúť nestranné a nezávisle.

12. Ústavný imperatív, že nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi (čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky), je predovšetkým ochranou proti ľubovoľnému či účelovému obsadzovaniu konajúceho súdu. Možno konštatovať, že rovnako neústavné a nezákonné ako prejednanie a rozhodnutie vecí sudcom, o ktorého nezaujatosti je pochybnosť, by bolo aj rozhodnutie o vylúčení sudcu z prejednávania vecí v prípade, kde pre také opatrenie nie sú splnené zákonné podmienky.

13. Účelom inštitútu vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu je prispieť k nestrannému prejednaniu sporu, k nezaujatému prístupu súdu k stranám alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Z hľadiska ustanovenia § 49 Civilného sporového poriadku je právne významný vzťah sudcu, a to buď vzťah k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní.

14. Pomer k sporu, ako okolnosť spochybňujúca nezaujatosť sudcu, predpokladá situáciu, keď sudca je právne zainteresovaný na výsledku konania. O pomere k stranám alebo k ich zástupcom, ako okolnosti vzbudzujúcej pochybnosti o nezaujatosti sudcu, možno uvažovať, ak sa zakladá na príbuzenstve, či iných kladných alebo záporných vzťahoch sudcu k stranám alebo k ich zástupcom. Zaujatosť konkrétneho sudcu v prejednanom spore musí vyplývať z objektívnych okolností podmieňujúcich jeho vzťah k predmetu konania alebo jeho vzťah k stranám tohto konania alebo k ich zástupcom. Povinnosť preukázať okolnosti odôvodňujúce zaujatosť konajúceho sudcu na prejednaní a rozhodnutí jemu pridelenej veci spočíva na tom, kto vzniesol námietku zaujatosti. Na druhej strane, k záveru o tom, že sudca je vylúčený, nie je potrebné, aby bolo preukázané, že je zaujatý. Na vylúčenie sudcu postačuje, ak možno mať so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní, pochybnosti o jeho nezaujatosti, dôvodnosť ktorých musí však vyplývať z objektívne preukázateľných skutočností.

15. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (napríklad vec Piersack proti Belgicku). Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k stranám sporu, prípadne k ich zástupcom. Významné z tohto hľadiska je, čo si sudca myslel pro foro interno. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (napríklad vec Hauschildt proti Dánsku).

Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska (sudcu), ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje teória zdania nezaujatosti (spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná). Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (vec Delcourt proti Belgicku). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k predmetu sporu a k stranám sporu.

16. Subjektívne hľadisko strán sporu (prípadne sudcov samotných) je podnetom pre rozhodovanie o prípadnej zaujatosti, avšak ku konečnému rozhodnutiu o tejto otázke musí dôjsť výlučne na základe hľadiska objektívneho. Posúdenie nestrannosti sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, alebo strany sporu, považujúcej sudcu za zaujatého, ale v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti, resp. nezaujatosti zákonného sudcu je povaha subjektívneho vzťahu sudcu k sporu, k stranám či ich zástupcom, ktorá je natoľko objektivizovateľná, že možno dôvodne pochybovať o nezaujatosti sudcu. K vylúčeniu sudcu môže dôjsť až vtedy, ak je evidentné, že jeho vzťah k sporu, stranám alebo ich zástupcom je takej povahy a intenzity, že aj napriek zákonom stanovenej povinnosti nebude schopný nezávisle a nestranné rozhodnúť.

17. V prvom rade je však potrebné brať zreteľ na to, že sudca je profesionál, spôsobilý odosobniť sa pri výkone svojej funkcie a rozhodovať nestranné. Pokiaľ strana nepreukáže opak, resp. nepredloží súdu také konkrétne indície, ktoré budú opaku vážne nasvedčovať, je potrebné vychádzať z uvedenej premisy (o nestrannom sudcovi) a neprelamovať princíp zákonného sudcu (teda neodnímať sudcovi vec pridelenú v súlade so zákonom, ani stranám neodnímať zákonného sudcu). Takýto postup bez vážnych dôvodov môže tiež následne vyvolať pochybnosti o nestrannom a nezávislom súde, a to napr. u druhej strany sporu (ktorá zaujatosť sudcu nenamietala).

18. Z hľadiska posúdenia opodstatnenosti stranou sporu vznesenej námietky zaujatosti nie je rozhodujúci jej osobný subjektívny názor, domnienka alebo úvaha. Nemožno preto bez ďalšieho brať na zreteľ len samotné pochybnosti namietajúceho o objektívnom a nestrannom rozhodovaní sudcu, ale vždy treba posúdiť skutočnosti, ktoré viedli k tomu, že strana pochybuje o objektívnosti sudcu. Nadriadený súd môže vylúčiť namietaného sudcu z pojednania a rozhodovania veci až vtedy, keď je evidentné, že vzťah sudcu nie je stranou len tvrdý, ale že skutočne existuje a svojou povahou a intenzitou vykazuje znaky relevantné v zmysle § 49 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

19. Sudca je predstaviteľom súdnej moci. Pri výkone svojej funkcie je nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy je povinný vykladať podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia (čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky, § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príslušných a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Obsah tohto práva a uvedenej povinnosti je základným pilierom výkonu funkcie sudcu, keď výnimky môžu vyplývať len z existencie zákonných predpokladov, ktoré však podľa názoru najvyššieho súdu neboli v danej veci naplnené.

20. V danom prípade oprávnený odôvodnil námietku zaujatosti vznesenú voči sudcom Krajského súdu v Bratislave JUDr. Borisovi Tóthovi a JUDr. Paulíne Pacherovej negatívnym vzťahom uvedených sudcov k jeho novinárskej práci. Naznačil, že JUDr. Boris Tóth by mal byť negatívne ovplyvnený voči jeho osobe tým, že s ním ako s respondentom realizoval v minulosti rozhovor v medializovanej kauze, v ktorej tento sudca rozhodoval a ku ktorého rozhodovacej činnosti vyjadroval kritický postoj. Vo vzťahu k sudkyňi JUDr. Paulíne Pacherovej vyjadril presvedčenie o jej zaujatosti z dôvodu možného negatívneho vnímania jeho novinárskej práce, nakoľko sa táto kriticky dotýkala sudkyne JUDr. Gabriely Sobolovskej, s ktorou JUDr. Paulínu Pacherovú viazala dlhoročná pracovná a kolegiálna relácia a pravdepodobne aj pozitívne mimopracovné vzťahy.

21. Je zrejmé, že oprávnený vo svojej novinárskej práci, ktorá sa v konkrétnej kauze, kde oprávnený v

pozícii novinára vyjadroval kritické názory k rozhodovacej činnosti súdu, ako aj k činnosti konkrétneho exekútorského úradu, mala priamym či sprostredkovaným spôsobom dotknúť namietaných sudcov, videl objektívny dôvod pre vznik pochybností o nezaujatosti konania a rozhodovania týchto sudcov.

22. Sudca v rámci výkonu súdnictva rozhoduje o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb. Ako predstaviteľ súdnej moci je v porovnaní s inými častejšie objektom kritiky a jeho konanie a rozhodovanie sa môže stať predmetom sťažností a najrozmanitejších foriem vyjadrovania nespokojnosti. Adekvátne tomu sa ale u sudcu predpokladá vyšší stupeň tolerancie a tiež to, že pri prejednávani a rozhodovaní veci dokáže zachovať potrebný nadhľad (odstup) napriek tomu, že jedna zo strán prejavila nesúhlas s niektorým procesným postupom sudcu alebo jeho prístupom k stranám, prípadne podrobila kritike celkové vedenie konania a rozhodovania sudcu, a to či už v prejednávanej alebo inej veci, v ktorej sudca rozhodoval.

23. Verejná kritika sudcu zo strany účastníka konania sama o sebe nevyučuje namietaného sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu (právnej veci). Až v prípade, ak by sudca v dôsledku takejto kritiky nedokázal zachovať požadovaný nadhľad a zo všetkých okolností prejednávanej veci by bolo zrejmé, že stratil schopnosť pristupovať nezaujato k prejednávanej veci, subjektom konania alebo ich zástupcom, boli by dané podmienky pre jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania podľa § 49 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Nie však z dôvodu samotného podania návrhu na začatie konania proti sudcovi, ale z dôvodu, že pod vplyvom podania tohto návrhu sa zmenil pôvodne neutrálny vzťah sudcu k sporu, stranám sporu alebo osobám zúčastneným na konaní.

24. Z vyjadrenia namietaného zákonného sudcu JUDr. Borisa Tótha vyplýva, že oprávneného nepozná, na rozhovor, ktorý s ním oprávnený (ako novinár) viedol na tému vymáhania pohľadávok voči Družstevnej zdravotnej poisťovni Perspektíva, si nespomína, a voči osobe oprávneného sa necíti byť zaujatý. Najvyšší súd Slovenskej republiky posúdil aj objektívne aspekty nestrannosti namietaného sudcu a nedospel k záveru o existencii takých skutočností, ktoré by mali povahu dôvodov vylučujúcich sudcu z prejednávania a rozhodovania veci. Zo žiadnych tvrdených skutočností (ani náznakom) nevyplýva, že novinárska práca oprávneného, ku ktorej bezpochyby patrí kritický či pochybovačný pohľad na otázky rezonujúce v spoločenskom či politickom diani, ktorá sa navyše ani prejednávanej právnej veci žiadnym spôsobom nedotkla, by bola spôsobilá ovplyvniť vzťah tohto sudcu k oprávnenému v miere významnej pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci v zmysle § 49 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

25. Povaha námietok oprávneného voči sudkyňi JUDr. Paulíne Pacherovej mala z pohľadu objektívneho nazerania na intenzitu namietaného vzťahu sudkyne k oprávnenému ešte omnoho menšiu relevanciu ako povaha námietok voči sudcovi JUDr. Borisovi Tóthovi. Oprávnený predpokladal, že povaha jeho novinárskej práce sa namietanej sudkyne mohla dotknúť nie priamo, ale sprostredkovane, nakoľko jeho kritika smerovala voči inej sudkyňi (a osobe jej blízkej), s ktorou mala JUDr. Paulína Pacherová dlhoročný kolegiálny vzťah vyplývajúci zo súbežného výkonu funkcie oboch sudkýň v jednej inštitúcii či na jednom súde. JUDr. Paulína Pacherová vo vyjadrení k námietke zaujatosti uviedla, že oprávneného nepozná, nie je v žiadnom vzťahu k jeho osobe a ani nemá poznatky o novinárskej práci oprávneného. Oprávneným tvrdený kolegiálny vzťah k sudkyňi JUDr. Gabriele Sobolovskej (a to aj v mimopracovnej, priateľskej rovine) nepoprela, avšak nepovažovala za dôvodný subjektívny pocit oprávneného, že jeho práca novinára dotýkajúca sa cez kauzu exekúcie Všeobecnej zdravotnej poisťovne aj rodiny sudkyne JUDr. Gabriely Sobolovskej, by mohla u nej vyvolať nepriaznivý postoj k oprávnenému. Namietaná sudkyňa uviedla, že vo veci sa necíti byť zaujatá. V judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky je konštantne zdôrazňované, že vzájomné vzťahy medzi sudcami sú založené na profesionalite a kolegiálnosti a bez ďalšieho nemôžu byť kolegiálne vzťahy medzi sudcami dôvodom na spochybnenie ich nestrannosti a na ich vylúčenie z prerokovania veci. Dôvod, ktorý mal vyvolať pochybnosti o nezaujatosti namietanej sudkyne, spočíval v tvrdení neschopnosti sudkyne odosobniť sa od kritiky oprávneného vyjadrenej v jeho novinárskej práci, pričom táto kritika nesmerovala ani voči sudkyňi samotnej, ale voči osobe inej sudkyne, a teda namietanej sudkyne sa mala kritika dotknúť len sprostredkovane z dôvodu vzájomných kolegiálnych vzťahov prirodzene existujúcich

medzi sudcami. Pre dôvodnosť týchto záverov, aj keď je o nich oprávnený subjektívne presvedčený, však na základe tvrdení vyplývajúcich z obsahu podanej námietky zaujatosti neexistuje objektívny predpoklad. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že povaha námietok oprávneného má len špekulatívny charakter a vo veci nie sú známe žiadne indicie, ktoré by vzbudzovali pochybnosti o nezaujatosti a nestrannosti namietanej sudkyne JUDr. Paulíne Pacherovej.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že v danom prípade nie sú splnené zákonné predpoklady podľa § 49 ods. 1 Civilného sporového poriadku na vylúčenie sudcov Krajského súdu v Bratislave JUDr. Borisa Tótha a JUDr. Paulíne Pacherovej z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 18CoE/81/2022.

27. O námietke zaujatosti vznesenej voči sudkyňi Krajského súdu v Bratislave Mgr. Patrícii Železníkovej Najvyšší súd Slovenskej republiky v tomto konaní nerozhodoval, nakoľko uvedená sudkyňa nie je zákonnou sudkyňou, ktorej by bola pridelená na rozhodnutie vec vedaná na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 18CoE/81/2022 a v zmysle § 55 vety druhej Civilného sporového poriadku nadriadený súd rozhoduje o vylúčení ďalších sudcov iba v tom prípade, ak zároveň rozhodne o vylúčení toho sudcu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Vzhľadom na to, že sudcovia, ktorí majú vec prejednať a rozhodnúť, neboli z jej prejednávania vylúčení, nenastala procesná situácia, ktorá by umožňovala konať o námietke oprávneného vznesenej voči sudkyňi Mgr. Patrícii Železníkovej.

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.